

fik Øje paa en Bakke med noget Smørrebrød, forstod han, at de andre havde spist. Moderen laa som altid i Sengen. H e n d e s Velkomst manglede hverken Oprigtighed eller Varme; hun kysede ham bevæget paa begge Kinderne; men Peter Andreas' Hjerter var bleven koldt.

Han var for ung til at forstaa, at han ikke led anden Forurettelse end den, der i Almindelighed bliver de yngre af en stor Børneflokk til Del, fordi de ældste har høstet Førstegrøden af Forældrenes Kærlighed. Selv om denne ikke netop bliver mindre, forandrer den dog Karakter, mister Nyhedsglæden, der lyser saa festlig over ethvert Fremskridt hos de ældre. Da Per ved Sengetid blev alene oppe paa sit gamle Loftskammer, gjorde han Nar ad sig selv. Han spottede sin Sentimentalitet og svor dyrt paa ikke oftere at ville lade sig narre af den Slags Fornemmelser.

Og da saa Juledagene oprandt med al den himmelvendte Højtidelighed, han selv var ganske udenfor, med den stadige Kirkegang og den megen Salmesang, talte han blot Timerne til han kunde komme bort og igen være fri og uafhængig i København. Ogsaa Gensynet med Kammeraterne havde nemlig bragt Skuffelse. Nogle af dem vilde knap nok kendes ved ham igen, paa virkede som de var af deres Forældre. Paa Grund af, at hans Fader og Søskende kun ugerne talte om ham, havde Folk i Byen nemlig faaet den Mening, at han var et Menneske, der var kommen paa Afveje. Flere af Kammeraterne begyndte desuden allerede at føle sig i deres Værdighed som vordende akademiske Borgere. Han havde straks besøgt dem alle; men ingen af dem havde bedt ham om at komme igen.

Straks efter Nytaar vendte han saa tilbage til København.